

ОДЛУКЕ ВРХОВНОГ СУДА СРБИЈЕ

ПРОТИВ ЗАКЉУЧКА О ОБУСТАВИ УПРАВНОГ ПОСТУПКА ПОКРЕНУТОГ ПО ЗАХТЕВУ СТРАНКЕ МОЖЕ СЕ ВОДИТИ УПРАВНИ СПОР

Надлежни првостепени орган поступајући по захтеву странке Б. Р. који се у управном спору појавио као тужилац, за признавање права инвалидског осигурања за телесно оштећење, донео је закључак бр. 15694 од 23. 9. 1985. године, којим је обуставио поступак.

Другостепени орган по жалби тужиоца донео је решење тек у току управног спора пред Окружним судом у Београду.

Окружни суд у Светозареву решавајући по тужби тужиоца Б. Р., решењем број У. 149/85 од 24. II 1986. године, исту је одбацио налазећи да се у конкретном случају тј. када се ради о закључку којим се обуставља управни поступак од стране органа (а тиме и због недоношења решења од стране другостепеног органа по жалби на закључак), не ради о управном акту, те се против истог не може водити управни спор у смислу члана 6. у вези члана 10. Закона о управним споровима.

По захтеву за ванредно преиспитивање судске одлуке који је поднео тужилац, Врховни суд Србије пресудом бр. Увп. II 158/86 од 13. 8. 1986. године, нашао је да је захтев основан са следећих разлога.

Наиме, Врховни суд није прихватио правно становиште изражено у побијаној пресуди Окружног суда да се у конкретном случају не ради о управном акту (закључак о обустави поступка), те да се стога не би могао водити управни спор. Ово правно становиште није прихваћено због тога што закључак о обустави управног поступка покренутог по захтеву странке у каквој управној ствари има карактер управног акта у смислу члана 6. Закона о управним споровима, о ком се закључку ради у конкретном случају, а не ради се о закључку којим се управља поступком у смислу члана 68. став 2. и члана 137. став 3. Закона о општем управном поступку.

Како се спорни закључак (и недоношење другостепеног решења по жалби), непосредно снемогућава странку да остварује тражено право, то се у конкретном случају и против таквог закључка може водити управни спор.

Стога је Врховни суд наложио Окружном суду да позове тужиоца ради изјашњења у смислу члана 32. Закона о управним споровима, тј. да се изјасни да ли је задовољан са накнадно донетим другостепеним решењем — у току управног спора, и да ли остаје при тужби односно да ли тужбу проширује на нови акт.

ЗА ПРИМЕНУ ЧЛАНА 14. ЗАКОНА О СТАМБЕНИМ ОДНОСИМА РЕЛЕВАНТНО ЈЕ ДА ЛИ ЈЕ СТАМБЕНА ЗГРАДА ПОДОБНА ЗА СТАНОВАЊЕ У МОМЕНТУ ЊЕНОГ СТИЦАЊА У СВОЈИНУ

Другостепеним решењем надлежног комитета одбијена је жалба поднета против решења првостепеног органа Комитета за комунално-стамбене и грађевинске послове СО Звездара, који је решењем од 9. 12. 1985. године, наложио тужиљци Касији Ј. да се у року од 3 дана од дана извршности тог решења исели са свим личма и стварима из стана — власништво Д. П. из Београда, у Улици С. Љ. бр. 11. у Београду, под претњом извршења.

У поступку који је претходно доношењу првостепеног решења уврћено је да је тужиља носилац станарског права, чије се домаћинство састоји од четири члана на стану из кога јој је наложено иселење. Тужиљин брачни друг стекао је у својину породичну стамбену зграду у Београду на основу уговора о купопродаји закљученог 25. 10. 1983. го-

дине, масивну и усељиву, у површини од 117,70 m², а састоји се од собе, кухиње, купатила, ВЦ, оставе, предсобља, тавана и подрума.

По тужби тужиље Окружни суд је уважио тужбу, поништио оспорено решење пошто је нашао да стамбена зграда коју је тужилин брачни друг стекао у својину, није подобна за становање, јер се на истој изводе унутрашњи радови, тако што се руше преградни зидови, други се малтеришу, а нису потпуно завршене инсталације водовода и канализације, нити је на бетонској подлози постављен под.

По захтеву за заштиту законитости републичког јавног тужиоца и захтеву за ванредно преиспитивање судске одлуке који је поднео заинтересовани Д. П. Врховни суд Србије пресудом Узз. 19/86 од 16. 12. 1986. године, уважио је захтеве, као основане, са следећих разлога.

Одредбом члана 14. став 1. Закона о стамбеним односима („Службени гласник СР Србије бр. 9/85“), прописано је да ако носиоца станарског права, његов брачни друг или малолетни чланови његовог породичног домаћинства имају или стекну у својину породичну стамбену зграду или стан у одређеним насељеним местима у истој или у суседној општини, односно граду, а тај стан одговара његовим потребама и потребама његовог породичног домаћинства који заједно са њим станују, дужан је да се са свим корисницима стана исели из стана који користи по уговору о коришћењу стана. Одредбом става 2. тог члана прописано је да у случају из става 1. овог члана носилац станарског права је дужан, да у року од 60 дана од дана стицања испражњења породичне стамбене зграде и стана који има у својини, преда друштвени стан даваоцу тог стана на коришћење празан од свих лица и ствари. Те одредбе примењују се у конкретном случају у смислу одредбе члана 93. став 2. тог Закона.

С обзиром на наведене законске одредбе Врховни суд је нашао да за примену члана 14. Закона није битно да ли је у моменту решавања о исељењу породична стамбена зграда која је стечена у својину неподобна за становање услед адаптације, ако је она у моменту стицања у својину била подобна за становање и одговарала потребама носиоца станарског права и чланова његовог породичног домаћинства. Стога, носилац станарског права сам сноси штетне последице ако стечену у својину породичну стамбену зграду, која је подобна за становање, он или његов брачни друг, извођењем радова — адаптацијом, доведу у стање неподобности за становање.

За правилну примену члана 14. наведеног Закона неопходно је утврдити да ли је наведена породична стамбена зграда подобна за становање у моменту стицања исте у својину, а не у моменту доношења решења којим се налаже исељење из стана који је коришћен по уговору о коришћењу стана.

Ради тога захтеви су уважени и побијана пресуда укинута, јер је правно схватање изражено у истој погрешно и засновано на непотпуно утврђеном чињеничном стању.

Припремила *Милица Јовановић*

ОДЛУКЕ ВИШЕГ ПРИВРЕДНОГ СУДА СРБИЈЕ

ПРАВО САВЕЗНЕ ДИРЕКЦИЈЕ ЗА РЕЗЕРВЕ ПРЕХРАМБЕНИХ ПРОИЗВОДА ДА ЗАХТЕВА ЗАТЕЗНУ КАМАТУ ПО СТОПАМА КОЈЕ СУ ПРОПИСАНЕ ОДЛУКОМ СИВ-а О СТОПАМА ЗАТЕЗНИХ КАМАТА

Првостепени суд је одбио захтев Дирекције да јој се дооуди затезна камата по стопама прописаним Одлуком СИВ-а о стопама затез-